

ærede Minister mener, at det at bære Baaben er et Ubelmærke, men jeg spørger da: hvor-mange ville vel rundt omkring i Landet faae Ubelmærke ved Hjælp af disse 4,000 Rd.? thi der er jo en Mængde Skyttekreds omkring i Landet, og allsaa vil det Niemed, som den høitærede Minister synes at ville opnaae ved denne Bevilling, i det Store paa ingen Maade kunne opnaaes; maaskee kan man knap faae en halv Ubelig i hver Skyttekreds for disse 4,000 Rd. Jeg har kun villet berøre dette Punkt, fordi jeg ikke vil have, at det skal see ud, som om jeg var en Modstander af, at der brugtes noget Middel til at opildne Folket til at berede sig til Selvforsvar, naar Faren maatte komme. Det er disse saa Bemærkninger, som jeg fandt at maatte gjøre ligeoverfor de Indvendinger, som ere fremkomne imod mig. Endnu skal jeg dog til den høitærede Finantsminister bemærke, at fordi et Ønske om en eller anden Forandring er gammelt og tidt er kommet frem, følger deraf ikke, at det ikke oftere skal komme. Der er et Ordsprog, som siger, at den, der holder ud, vinder Seir, og saalænge jeg er her, vil jeg kæmpe for de Anstuelser, jeg anseer for rigtige; om Regjeringen end seigt sætter sig derimod, vil jeg være ligesaa seig i at forlange dem bragt igjennem. Jeg troer, at dersom man havde ladet sig slaae tilbage ved Bemærkninger af den Art, at det var en gammel Klage man kom frem med, dersom dette skulde have være noget Afgjørende for andre Mænd, der have ønsket Forandringer, vilde mange Ting ikke være opnaaede, som nu netop ere blevne naaede, fordi der har været Mænd, der have forsøgt deres Anstuelser og ere blevne ved med at forsøgte dem. Naar den ærede Minister siger dette til mig, minder det mig iøvrigt om den Menighed, der klagede over sin Præst, fordi han altid gav dem den samme Prædiken; han svarede da dem, som spurgte ham om, hvorledes dette hang sammen: naar jeg først har seet Frugter af denne Prædiken, skal jeg nok give Eder en anden. Det er min Betragtning, at de Herrer, der have

faaet deres Mening sat ind i foreliggende Lovforslag, have let ved at tie stille ligeoverfor det, som staaer der. Det maatte virkelig være besynderlige Menneffer, som vilde give sig til at rokke ved det, de have kæmpet for at sætte igjennem; men os, som ere misfornøiede dermed, kan man ikke affpise eller afvise med at sige, at det er gamle Bemærkninger, vi komme med. Det var kun dette, jeg vilde henstille til den høitærede Minister, om han virkelig for Alvor vil sige, at man, naar man har Overbeviisningen om, at Noget burde optages paa Finantsloven, som man savner der, skal tie stille med sin Forbring om en Forandring, fordi den tidligere har været fremsat.

Bærtelsen: Den høitærede Kirkeminister gjorde mig igaar Uret ved at slaae mig i Hartkorn med den sidste Taler (Winther) i Anledning af Skytteforeningerne, da jeg netop talte til Fordeel for dem. Jeg skulde imidlertid ikke have gjort Indsigelse derimod, hvis jeg ikke ved at tie stille frygtede for at blive mistænkt for at nære de vilde Phantasier og sygelige Drømme, som den sidste Taler synes at nære med Hensyn til Skytteforeningerne. — Jeg har iøvrigt taget Ordet for at gjøre en ganske kort Bemærkning til Flaadeministeren i Anledning af Søetatens Skoler. Det har, som jeg seer, desværre ikke været muligt at opnaae en Overenskomst mellem Kjøbenhavns Commune og disse Skoler, eller i ethvert Tilfælde synes Forbringene fra Communens Side at have været stillede saa høit, at Flaadeministren ikke har villet gaae ind derpaa. Dog synes jeg, at den Beregning ikke er fuldkommen rigtig, at selv om Communen fik, hvad den her har forlangt, dette da vilde overstige det Beløb, som Skolerne nu koste Staten. Men jeg vil blot sige dette, at jeg anseer det for saa ønskeligt at blive fri for disse Statskoler, navnlig uniformerede Standskoler for Dørn, at jeg haaber, at man paaany vil forsøge paa at bevæge Communen til at overtage dem, selv om man skal opnaae dette Resultat ved med en Sum